

**MİÇO TAVŞAN
ALİÇO**

“Hey, Hopuduk! Haydi gel, kelebek kovalayalım! Çok canım sıkılıyor!”

Babası Tinto'yla tartışmış olan Hopuduk, arkadaşı Uzundiş'in çağrısını duymadı. Öfkeyle soluyarak tepeye tırmanmaya devam etti.

Uzundiş, en sevdiği oyun arkadaşından bir süre uzak durarak, sakinleşmesini beklemenin iyi olacağını düşündü. Şakacı, eğlenceli, ama bir o kadar da öfkeli ve çekilmez bir arkadaşı Hopuduk.

Uzundiş, onu devedikeni öbekleri arasında göremez olunca, alt dişlerini çam köklerine sürterek törpüleme işine geri döndü.

“Hem bana insanlarla birlikte geçirdiği günlerin, ne kadar güzel, ne kadar heyecan verici olduğunu anlatıyor; hem de, ben adadan ayrılmak, uzaklara gitmek isteyince, karşı çıkıyor. Görsünler bakalım, gidiyor muyum, gitmiyor muyum!” diye söylenerek tepeye tırmanan Hopuduk, yabancı çalılarını geçer geçmez durakladı, çevreye bakındı.

Aşağıda, koyun ağzındaki adacıklardan birine yuvalanmış karabataklar, yumurtalarını hırsız martılardan korumaya çalışıyorlardı. Ağ çekmekten dönen balıkçı motorlarının sesi,

esintiyile dağılıyor, koyu çevreleyen yamaçlarda yankılanıyordu. Güneşlenmek isteyen yengeçler, dalgalardan kaçınarak, kaya düzlüklerine ulaşmaya çalışıyordu.

Tur teknelerinin demir attığı Tavşan Adası Koyu ve deniz, ta karşı kıyıya kadar, Hopuduk'un ayakları altındaydı. "Evet! Evet! Tamam! İşte burası!" dedi heyecanla.

Kuru ve taşlık tepede, yeni yuvasını kazabileceği uygun bir yer aradı. Karaturp tohumlarının filizlendiği yamaca indi. Karaturp, soğan ve zambak, ada tavşanlarının en kolay bula bildiği yumru köklerdi. Hopuduk, hiç sevmediği bu kökleri kemirip durmaktan bıkmıştı. Babasının anlattığı yerleri görmek, yiyeceklerin tadına bakmak istiyordu. İşte bu yüzden, aile yuvasından ayrılmanın ve yaşamını kendi kararlarıyla yönlendirmenin zamanı gelmişti.

Toprağı şöyle bir yokladı, kazdı. İçine oturabileceği derinlikte bir oyuk açtı. Daha derine inmek gereksizdi. Nasılsa, ilk fırsatta terk edecekti adayı.

Çenesini, yeni yuvasının çevresindeki taşa, toprağa, çalıya sürterek, tavşanlara özgü çene altı salgısını bıraktı sağa sola. Son işaretini yabancıçilek köklerine koydu. Sınırlarını çizdiği bölge, bundan böyle Hopuduk'a aitti ve izinsiz girilemezdi.

"Yabancıçileklere tek başına sahip olamazsın, canım!" Hopuduk zıpladı. Uzundış'in gelişini fark etmemişti. "Benim bölgemden uzak dur!" diye uyardı. Arka ayakları üstüne dikildi, yumruklarını salladı.

Uzundış sıkıntıdan patlıyordu. Biraz itişip kakışmak iyi gelecekti. İki zıpladı bir hopladı, rakibinin karşısına dikildi.

Arkadaşından beklemediği bir ataklıkla karşılaşan Hopuduk, ilk yumruğu salladı. Uzundış yuvarlandı. Burnuna doğru uzayan alt dişlerine gelen darbe, çok canını yakmıştı. Hopu-

duk'un şakası yoktu. "Biz arkadaş değil miyiz? Neden o kadar sert vurdun?" diye sızlandı.

"Bölgemden uzak durmanı söylemiştim!"

"Şaka yapıyorsun sanmıştım."

Uzundış, alttan alarak sınır dışına çıkmakla sıkı bir kapışmaya girmek arasında kararsız kaldı. Canı yansa da, yumruklaşmak kelebek kovalamaktan daha eğlenceli olabilir, hem kendi gücünü de sınavabilirdi.

"Hop geldin, pıt gittin. Ne oldu? Kelebek kovalamak daha mı eğlenceli?" diye alaya aldı onu Hopuduk.

Uzundış bebek değildi. En az onun kadar güçlü bir erkek olduğunu göstermeliydi. Zıpladı, atıldı.

Alt alta, üst üste, yengeçlerin güneşlendiği kaya düzlüğüne yuvarlandılar. Koyun serin sularına düşmekten son anda kurtuldular. Bir de baktılar ki, adanın bütün tavşanları yamaç boyunca dizilmiş, onların kapışmasını izliyor.

Uzundış, arka ayağına yapışmış yengeç irisinden kurtulmaya çalışırken, annesi koştu geldi.

"Sana, 'Hopuduk'la oynama, ondan uzak dur!' demedim mi? Niye beni dinlemiyorsun, ha? Niye?"

Yengeç, anne tavşanın ağırlığını üstünde hissedince, Uzundış'in ayağını bıraktı.

"Neden ama, anne? Hopuduk'la çok eğleniyorum."

"O bir macera düşküni! Dedesi gibi, o da bir gün yakalanıp, insana yem olacak!"

Oğullarını aramaya çıkmış olan baba Tinto ve anne Fandi, Hopuduk hakkında söylenenleri duydular.

"Hopuduk cesurdur, aptal değildir!" dedi Tinto.

"Hopuduk hayalperest! Uzundış'e, adadan uzaklara gitmek istediğini söylüyormuş. O ne isterse yapсын, Uzundış'in aklını çelmesin."

Fandi, annesinin Uzundiş'i korumak istediğini düşündü, hak verdi. “Doğru söylüyor,” dedi Tinto'ya. “Hopuduk'un aklına, adadan kaçma fikrini sokan da sensin.”

Annesi, Uzundiş'i ite kaka götürürken, Hopuduk direndi. “Benim yuвам burada.”

“O yuva seni korumaz, daha derin, daha uzun kazmalısın. Şimdi bizimle gel.”

Baba Tinto, yırtıcı kuşlardan ya da arada bir köpekleriyle birlikte ava çıkan insanlardan kaygı duyuyordu.

“Yuвамı derinleştiririm,” diye diretti Hopuduk.

O sırada birdenbire bütün tavşanlar, “Vik! Vik! Vik!” sesleriyle sağa sola kaçışmaya, yuva girişlerine ulaşmaya çalıştılar. Hopuduk, neler olduğunu anlayamadan, annesi ve babasıyla birlikte bir kaya girintisinde buldu kendini. Çok geçmeden, karşı kıyıya doğru uzaklaşan bir doğan görüldü. Pençelerinde yavru tavşanlardan biri sallanıyordu. Hopuduk üzüldü, yavru tavşanın başına gelenden biraz da olsa kendini sorumlu hissetti. Korkuyla titreyen annesini daha fazla üzmemek istemedi. Onlarla birlikte yuvasına döndü.

Tehlikeli günlerin başlangıcını haber veren bu olaydan sonra, Tavşan Adası'nın tavşanları daha ürkek, daha dikkatli oldular. Beslenme için akşamı ve geceyi beklediler. Oynamak, kelebek kovalamak isteyen genç tavşanlar, çalılar arasından çıkmadılar, kıyıya yaklaşmadılar.

Babası artık tur teknesinden, insanlar arasında geçirdiği günlerden söz etmiyorsa da, Hopuduk'un gözü hâlâ uzaktaydı. Gizlice yuvasına gidiyor, kazıyor, derinleştiriyordu. Dinlenmek için yuvasının girişine oturuyor, tur teknelerinin çıkıp gelmesini bekliyordu.

Babasının anlattıkları dışında, tur tekneleri ve insanlar konusunda bilgisi yoktu. Arada bir, adaya yaklaşan balıkçı ka-

yıklarında görüyordu insanları, o kadar. Aynı kıyıya, kayalıklara, çalılıklara bakmaktan; ağaç kabuğu, karaturp, zambak kökü kemirmekten, otlamaktan bıkmış usanmıştı.

Arkadaşı Uzundiş, Hopuduk'u biraz ürkerek, biraz yüreği heyecandan titreyerek dinliyorsaydı da, anlatmaya değer maceralar yaşamayı o da istiyordu. Bu yüzden, annesi ne kadar yasaklarsa yasaklasın, Hopuduk'la görüşmeye devam ediyordu. Diğer genç tavşanlar ona heyecan vermiyordu.

Yaz sıcaklarının bastıracağı günlerden birinde, ilk tur teknesi koya girip demir attı. Hopuduk ve Uzundiş kulaklarını beş diktiler, gözlerini dört açtılar, bıyıklarını titrettiler, nemli burunlarını oynattılar. Ponpon kuyrukları üstünde hop oturdular, hop kalktılar. Güvertede kıpır kıpır dolaşanları, dans edenleri, denizde dalış yapanları, yüzenleri izlediler.

Adaya yaklaşmaya çalışan iki çocuk onları heyecanlandırdı. Damakları kurudu, dilleri dolaştı. Kıyıya çıkan çocuklar da tavşanları hemen fark ettiler. Onlar tavşanlara, tavşanlar onlara baktılar. Derken, kaptanın uyarı düdüğüyle gerisingeri döndüler, toparlanıp gittiler.

Hopuduk'la Uzundiş, başka bir koya yönelen tur teknesinin peşinden bakakaldılar.

Geçen günlerde, Tavşan Adası Koyu'na birçok tur teknesi demir attı. Kimse tavşanlarla ilgilenmedi. Kıyıda kayalıklar üstünde beş on dakika güneşlenenler oldu, o kadar.

Bir süre sonra tavşanlar, gelen giden tur teknelerine ve insanlara alıştılar. Anne babalar artık yavruları için kaygılanmaz oldu. Hopuduk da, Uzundiş de bastıran öğle sıcaklarını, yuvaların serinliğinde uyuyarak geçirmeye başladılar.

Sıradan bir gün, “Belki de, babamın anlattıkları gerçek değildi,” dedi Hopuduk.